

Тогазъ вразитѣ му, напѣкѣ
На Джона за смъртъта,
Дигнаха съ чаша у ржѣ
Да му пиятъ кръвѣта.

Ахъ, Джонъ-Ячмичено-Зърно,
Подзетъ отъ хора зли,
Загина ти, — но твойта кръвъ
Сърдцата весели.

Сиракътъ съ нея теглила,
Бѣди не ще да знай;
Вдовицата накарва тя
Да пѣе, да играй.

Нели е тѣй, — събрани тукъ —
Да викнемъ изедно:
Ввѣкъ пой ни ти съ кръвѣта си, Джонъ
Ячмичното-Зърно!